

Емануел Икономов

ЛЪВЪТ

Лъва вървеше бавно по авеню „Земя“ и оглеждаше витрините от двете страни на тунела, който всъщност беше главната улица на марсианската метрополия. Лъскавите дрънкулки със загадъчни форми не привличаха окото му, тъй като бяха предназначени за хора, и той ги отминаваше все така замислен, следейки единствено названията на магазините. На космодрума му бяха казали, че междузвездната търговия процъфтява, но на практика това се отнасяше само за земните туристи, а представителите на чужди цивилизации трябваше да се задоволят с безполезните сувенири, които им се връчваха след кацането. Лъва обаче търсеше едно специално магазинче, където...

– Мамо, виж какъв голям робот-заек! – сепна го писклив гласец. – Искам да ми го купиш!

– Това не е робот, ами жив... а... наистина заек! – отвърна една жена в тъмночервена пелерина, като погледна учудено Лъва. После хвана момченцето, застанало пред него, и го повлече нататък.

Заек! Какво означаваше заек? Лъва бе чувал думата вече веднъж, когато зад орбитата на Сатурн при прехвърлянето от звездния кръстосвач на експрес за вътрешните планети на Слънчевата система го попитаха какъв е. Когато отговори, че е Лъв, служителите от вирусния контрол се разсмяха:

„Лъв! Та той прилича по-скоро на заек!“ Тогава не искаше да изпусне приказната гледка към пръстените, а после забрави да погледне в речника. И ето че отново го взеха за заек. А речникът – какъв пропуск – остана с багажа в хотела.

Лъва бе стигнал до една огледална витрина и погледна изобразението си в нея. Въздухът на хората ставаше за дишане и не му се наложи да стои през цялото време в скафандъра. А температурата под затворения купол на марсианския град бе дори твърде висока за него, така че се бе отказал от всякакви дрехи. В огледалото се виждаше сребристото му космато туловище, от което излизаха два мощни крака със здрави мускули. Ръстът му достигаше в момента може би два метра, защото се бе изправил – нещо, което много рядко би си позволил на родната планета, където силата на тежестта бе няколкократно по-голяма. Там един Лъв трябваше да се движи леко приклепнал и да използва рационално трептенията на пружиниращата си походка.

Едното му ухо бе клепнало, което бе явен признак за душевното му безпокойство в този чужд свят. Пред свои не би го сторил, защото е обидно да не искаш да слушаш околните, но тук Лъва бе сам и непознат.

А зайците? Що за раса бяха те? Явно се срещаха по-често на

планетите, посетени от хората. Макар че той не бе чувал за други обитатели на Галактиката, които да приличат на жителите от системата на Денебола или Бета от съвездието Лъв. Все пак Лъва вдигна късичката си ръка и изправи провисналото ухо. И тогава над двете си стърчащи, продълговати и остри уши забеляза отражение в огледалото, което накара сърцето му да трепне. На срещнатата страна на улицата се намираше голяма двойна витрина с врата по средата, над която с ярки огненочервени букви бе написано:

ОКАЗИОНЕН МАГАЗИН
Продаваме всякакво
НАСИЛИЕ
от смачкване на въшка
до поробване на планета

Магазинът, който търсеше! Беше го познал по отразения образ на кръстосаните златни меч и сабя, изрисувани симетрично на всяка от двете витрини.

Като пое дълбоко дъх, Лъва пресече улицата и отвори вратата. От черното дъно на магазина го посрещна блясък и се чу пукот, последван от свистене, което след малко се изгуби сякаш зад гърба му.

– Заповядайте в най-добре снабдения магазин в Слънчевата система! – Дълбок гърлен глас извади Лъва от вцепенението му. – Е, не стойте вечно на вратата! Ако някой друг иска да влезе, ще пропусне заради вас хубавия ефект.

Лъва пусна вратата и тя се затвори сама с трясък, който му се стори силен като експлозив, но той отдаде това на свръхчувствителността си в напрегнати моменти. Огледа се и видя, че магазинът в действителност не бе толкова тъмен. На тавана му мигаха разноцветни светлинки, имитиращи звездите.

Отляво се донесе отново басовият глас:

– Какво ще обичате?

Едва сега Лъва забеляза тезгяха пред едната странична стена на голямото празно помещение, което бе известно като най-търсения магазин в Галактиката. Зад тезгяха на фона на слънчев диск с разперени лъчи, който светеше с дразнещ жълт спектър и караше близките звезди на тавана да бледнеят, не се виждаше никой.

– Аз... това... – запъна се Лъва. – Извинете ме. Все още имам трудности със земния език.

Последната фраза бе научил добре, тъй като я употребяваше най-често. Този път просто искаше да спечели време, докато разбере с кого има работа.

– Нищо – отвърна гласът. – Елате насам. Ние сме обслужвали и клиенти, които въобще не могат да говорят.

Лъва приближи до тезгяха. В същия миг иззад него сякаш изплува една глава. Черните ѝ коси се сливаха с къдрите на мазна сплъстена брада, в която зейна уста с редки жълти зъби.

– Ха! – рече главата учудено като зърна посетителя.

„Какво пък ми има толкова?“, помисли си смутен Лъва. „Хората познават най-различни чужди раси, но само на мен ми се смеят.“

– Е, казвайте какво ви води насам.

Брадятият човек изглеждаше развеселен. Лъва разбра защо не го бе видял по-рано. Продавачът бе доста по-нисък от другите хора, които бе срещал досега, и високият тезгях го скриваше от погледа на клиентите. Но в момента брадятият се бе качил на един стол, чиято облегалка Лъва забеляза.

– Славата на вашия магазин – каза Лъва, като преглътна вечеуспокоен, – се носи даже из други съзвездия...

– Да, да, знам – вметна продавачът.

– ...и ми го препоръчаха като единственото място, където бих могъл да намеря... а...

– Тук е единственото място, където можете да намерите всичко, което се отнася...

– Трудно ми е да го обясня точно – извини се Лъва. – Става дума за нещо по-особено. Бих го нарекъл кураж или смелост.

– Срещу какво? – изстреля веднага въпроса си човекът зад тезгяха.

– Как да ви кажа... То не е...

– Нали трябва да знам срещу какво ще го употребявате, за да ви намеря най-подходящото средство.

– Да, но не мога да говоря за това.

– Не се безпокойте, уверявам ви, че ще бъде запазено в абсолютна тайна.

– Все пак проблемът е от личен характер и не бих желал да го обсъждам с други.

– Аз съм вашият партньор в каквато и да е акция и за мен не може да има скрити неща – гордо заяви дребният продавач.

– Вижте – започна Лъва като се чудеше как да изрази нещото, без да го споменава, – трябва ми смелост да извърша една много решителна

постъпка, от която зависи щастието и бъдещето ми, но съм затруднен да преодоля съжалението и мъката си, че тя ще причини болка, дори по-лошо – смъртта, за да бъде точен...

– Точно така – явно брадатият имаше навика да прекъсва постоянно клиентите си. – Ето че изплюхте най-сетне камъчето. Искате да убиете някого, който ви пречи.

Лъва го изгледа изумено и неразбиращо. Та той не мислеше да уби-ва никого, а тъкмо обратното! Но как да формулира това чувство, което го разкъсваше.

Преди да се нахрани да продължи обаче, в магазина влезе някой и гърмящият ефект го накара да забрави всичките си заплетени обяснения.

Когато се полуизвърна да види новодошлия купувач, Лъва въздъхна облекчено. Към тезгяха се приближаваше бавно беловласа старица с дребно личице, която влачеше бастуна си, напълно излишен при слабото притегляне на Марс. Тя застана пред Лъва, без изобщо да го погледне, и се обърна направо към продавача:

– Наистина ли продавате сила?

– Разбира се – отвърна той. – В какъвто вид я искате. За лично ползуване ли възнамерявате да я вземете?

Значи няма разлика между сила и насилие, заключи Лъва, като чу тези реплики. Бе започнал да се съмнява дали не е сгрешил магазина.

– Да, за в въщи.

– Не, питам за вас ли е?

– За мен ли? Съвсем не. За Кети е.

– С каква база разполагате? Мога да ви предложа специални програмни пакети за всякакви форми на насилие. Просто пххате в биокомпютъра си една мехурчеста ампула, надявате невросензорния шлем и готово – силата се прелива.

– Не, не. Синът ми не разрешава да пипам компютъра. Ще трябва да се справя сама.

– Изпращаме групи за бързо реагиране в спешни случаи там, където нямат подходяща материална база.

– Няма нужда. Кети е много послушна и ще вземе каквото й дам, Кети – това е котката ми – усмихна се старицата.

Котка? Лъва си припомни, че това животно го имаше на картинки в буквара, с който бе започнал да учи земния език. Щом имат средства за котки, а не само за хора, значи и за него ще се намери лек. Тази мисъл го обнадежди.

– И какво желаете за котката си? – попита брататият зад тезгяха като че ли през гърбавия си нос.

– Кети, разбирате ли, е страшно мило същество. Внуците постоянно си играят с нея. Но тя ще ги разглези. Ще станат нежни, защото много я обичат и възприемат държането ѝ. А тя е слаба, бяга от мишките, вместо да ги гони и изяжда. Едно време на Земята беше иначе. И котките бяха хищници, и децата се възпитаваха правилно. Защото ако не се научат да бъдат силни, как ще се справят по-късно с трудностите в вивота?

– Напълно съм съгласен с вас.

– Тогава нали ще ми дадете средство, което да направи Кети по-агресивна? Да стане страшилище за мишките...

Още преди възрастната клиентка да беше довършила, главата с братата потъна зад тезгяха. Минута по-късно продавачът се появи отново с малко зелено шишенце в костеливата си ръка.

– Това е, заповядайте.

Очите на старата жена светнаха по-силно от звездите на тавана.

– Много ви благодаря. Напомняйте ми една случка още от времето, когато бях малка и на Земята имаше магазини за оръжие... Но ще ви я разправа друг път, че ще изпусна кораба. Довиждане. Сега трябва да вървя при Кети.

И тя си тръгна с бърза и лека стъпка.

– Бастунът ви! – извика Лъва подире ѝ като видя, че го бе забравила.

Старицата се обърна и замига насреща.

– Ама този заек говори!

– Той е клиент, когото прередихте – обади се продавачът.

– Аз нямах нищо против да ѝ отстъпя. – рече Лъва

Старицата се върна, грабна бастуна от късата ръка на Лъва и каза:

– Нося го, за да изглеждам немощна и да се грижат за мен. Така няма да заподозрат, че нося стока от този магазин.

Тя си отиде бавно, както бе влязла. Лъва не знаеше какво да мисли след тази сцена.

– Какво е станало със Земята? – попита той, защото знаеше, че в нейния район на Галактиката цареше мир и спокойствие.

– Нищо особено. „Дезинфекцираха я“, както обичат да казват, тоест лишиха я от всичко интересно, забавно и полезно – отговори брататият.

– А какво е било то?

– Това, което ще намерите единствено в този магазин – каза тържествено продавачът, като изпъчи гърди и вирна високо главата или по-

скоро нося си. Сигурно се бе изправил на пръсти на стола. – Насилието, силата, смелостта, мъжествеността, чарът на човек, който може да победи и плени всичко – от най-страшния враг до най-хубавата жена, която естествено е и най-опасна. Човек не трябва да се отказва от малко воюване.

– Мислех, че в люлката и центъра на цивилизацията отдавна са забили войната. Как може да говорите за война тук, толкова близо до Земята?

– Виждате ли, когато решиха да омиротворят света, Марс бе първата и най-близка колония. Така че всички, които не бяха съгласни с новата мирна политика, забягнаха тук. Преселниците на Марс са на мнение, че войната ще просъществува. На Земята наистина я отрекоха, но някой ден ще им я припомним.

– Няма ли другите светове да се намесят и да я спрат? – не искаше да повярва Лъва.

– Ще дойде време и те всички ще паднат на колене пред Марс, който не случайно носи името на древен земен бог на войната. Тук все още има разумни хора, които знаят цената на оръжието. Разбира се, официално никой нищо не прави, за да не събудим подозрението на останалите светове. Единствено този оказионен магазин продава насилие „на старо“. Ха-ха. Та това е стока, която не остарява, която не се разваля! Добре дошли в последния бастион на войната!

Поради оскъдните си познания по езика Лъва не можа да разбере всичко, обаче интуитивно почувства, че зад тези слова се криеше нещо опасно.

– Но да се върнем към вашия проблем – внезапно смени темата братият. – Не ми разказахте срещу какво ще прилагате насилие!

– Не ми е необходима сила, а смелост да откъсна главата на фохни – обясни Лъва. – Въпросът е, че трябва да го сторя, а не...

Как да му обясниш, че фохни е толкова красив, че си го отглеждал цял живот специално за този момент, а ти е мъчно, защото без глава той ще умре! Но ще трябва да го жертваш, ако искаш детето ти да живее...

– ... а не мога, сърце не ми дава! – довърши той.

– Не ви дава?! Щом бъдещето ви зависи от това, ще го сторите. Много ли е опасен този фохни?

– Опасен? – Възкликна Лъва. – Та той...

– Ясно – отсече продавачът. – Ако не смеее сам да поемете риска, възложете го на някой друг. Аз ще го снабдя с необходимото оръжие.

– Оръжие?! Не, просто не мога да го оставя на друго. Нямам

моралното право, а и никой няма да се съгласи да извърши подобно нещо на родната ми планета.

– Тогава ние можем да ви изпратим наемник.

Лъва го погледна недоумяващо. Този път ефектите на вратата не го стреснаха толкова силно, тъй като той вече бе привикнал към тях. Искаше да попита какво е наемник, но брадатият човек бе вперил остриите си жълти очи в току-що влезлия зад гърба на Лъва.

– Я виж ти, стар клиент! Добре дошъл!

– Добре заварил – отвърна с фалцет новодошлият.

Очаквайки да види някакъв прегърбен старец. Лъва се обърна и Кръвта се смръзна в жилите му. Видът на мъжа бе едновременно странен и страшен. Едър, с глава като круша, на която бе кацнала кръгла червена шапка без периферия. Под шапката темето бе вероятно голо, но под ноздрите на носа се виждаха две малки квадратчета от черни косми. Едното око бе скрито от парцалче на лента, която обикаляше главата като екватор на свръхнаклонена към еклиптиката планета.

– Какво ново, звездни ловце? Справи ли се с мирните ти тревопасни? Как е по периферията на Галактиката?

– И още как! Доходни са като златна мина, стига да има кой да ги дои. Защото млякото им, или каквото е там, е наистина златно. А за война не бяха чували дори.

– Значи си доволен от оръжието?

– Да, и затова идвам за още. Знаеш ли, там има купища планети, една от друга по-богати, които само чакат да бъдат завладени. Хвърлил съм око на най-хубавата, просто като перла... но дивечът ѝ е сравнително по-опасен. Зверовете приличат на лъвовете, които, ако се поробят, биха могли...

Последните думи накараха Лъва да подскочи. Тъй като бе забравил, че не се намира у дома, а на планета с доста по-слаба сила на тежестта, той излетя като снаряд право нагоре и заби главата си в тавана, при което угаси разположената там звезда.

– Бре, да не си взел тоя заек за помощник? – засмя се звездният ловец. – Голям циркаджия! Току виж изскочил така с парите на Клиентите.

Лъва благополучно се приземи обратно на силните си крака, като единствено последствие за него от инцидента бе, че ушите му бяха клепнали. „За малко да ми изхвъркне сърцето, като помислих, че е тръгнал да воюва с мойта планета“ – разсъждаваше той. „Но ние сме зайци за тях, а не лъвовете. Какво съвпадение на имената!“

– Не, и той е купувач като тебе – намеси се продавачът. – И има една задачка, която ти би могъл да изпълниш...

„Този ли е значи наемникът? Тръгнал е да води война с беззащитни същества? – изтръпна Лъва. – И да пусна него, да го оставя да откъсне моя фохни? Да лиша от свобода детето си! За нищо на света!“

Без да каже нито дума, той излетя от магазина.

– Какво му стана? – попита ловецът.

– Имаше някакъв проблем, но изглежда му намери решението. И избяга, без да плати или поне да благодари! – Възмути се братият и след кратка пауза запита. – Знаеш ли какво е фохни?

– Не, но мога ей сега да проверя – отвърна звездният ловец и бръкна в пазвата на широкия си космически комбинезон, откъдето извади портативен компютърен справочник. – Много е практичен – поясни той, като набираше думата. – Така: фохни е вид растение, което обитателите на съзвездие Лъв отглеждат у дома си и много обичат. Предназначението му е да даде плод, който след откъсването му по време на брачния сезон се използва за външна ембрионална среда, в която се пренася оплодената яйцеклетка на лъвовете... Че този тук Лъв ли беше?

В същото време Лъва се носеше с багажа си вече към космодрума. Бе проумял най-сетне думите на братият търговец на насилие за заплахата от възобновяване на войната. Знаеше вече и кой бе наемникът-изпълнител – може би само един от тях – на тази злокобна мисия. Заговорът витаеше като призрак и трябваше някой да го разкрие и прогони.

А той, Лъва, се бе размекнал дотолкова, че търсеше помощ от такива хора за най-съкровеното нещо, което притежаваше! Но още не бе късно. Сега бързаше да откъсне своя любим фохни, който щеше да дари с живот и мир едно малко Лъвче. След като осигуреше бъдещето на детето си, имаше нещо друго, на което Лъва можеше да посвети силите и смелостта си, чийто прилив почувства изведнъж, и което му бе не помалко скъпо – свободата. Свободата и мира, от които някъде по периферията на Галактиката непознатите му, но по име близки „лъвове“ можеха да бъдат лишени.

КРАЙ

© 1986 Емануел Икономов

Сканиране, OCR и редакция: Nick Angelow, 2002

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2071>]